

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318010269
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318010269.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Evy Pirkovskej na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.07.2019, v trestnej veci proti obžalovanému E. P., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/48/2018 zo dňa 12.12.2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného E. P..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný E. P. uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c), e) Tr. zákona a v bode 2/ rozsudku z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 16.12.2017 najmenej v čase od 06.00 hod. do 08.00 hod. po tom, ako svojej matke P. P., nar. XX.XX.XXXX, z jej kabelky, ktorá bola voľne položená na gauči v izbe jednoizbového bytu na 5. poschodí A. ul. č. XXXX/XX v U., odcudzil peňaženku a z červeného puzdra na doklady odcudzil občiansky preukaz, kartičku poisťovne Všeobecnej zdravotnej poisťovne a bankomatovú kartu Slovenskej sporiteľne, túto za použitia fyzického násillia a citového vydierania proti jej vôli držal v uvedenom byte, pričom za vrátenie dokladov, ako aj možnosť opustiť byt, opakovane žiadal od svojej matky peniaze v sume najmenej 1.500,- eur s tým, že potrebuje vypadnúť zo Slovenska, lebo nechce ísť do väzenia, ktorá zo strachu z násillného konania svojho syna a pod jeho citovým tlakom, že ak mu nedá peniaze, tak sa mu niečo stane, nakoniec súhlasila a išla s ním k bankomatu Slovenskej sporiteľne pri potravinách CBA vedľa Okresného súdu Humenné, kde potom, ako jej vrátil peňaženku a bankomatovú kartu, tak vybrala 400,- eur, ktoré mu vydala, avšak občiansky preukaz a kartičku poisťovne jej nevrátil so slovami, že ich potrebuje, čím menovanej P.R. P. spôsobil škodu vo výške najmenej 400,- eur,

2/ v období od 12.12.2017 do 21.12.2017 v Humennom a inde bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 1 rok a 2 mesiace do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach, ktorý mu bol právoplatne uložený trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/120/2017 zo dňa 28.09.2017, pričom bol dňa 21.11.2017 riadne písomne vyzvaný, aby ho nastúpil najneskôr v priebehu dňa 11.12.2017.

Za to mu podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 41 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 64 mesiacov nepodmienečne, pre výkon ktorého podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 72 ods. 2 písm. c) Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné protitoxikomanické liečenie ambulatnou formou.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný, ihneď po jeho vyhlásení, odvolanie, ktorého rozsah následne sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu vymedzil tak, že smeruje proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku, okrem výroku o vine za skutok uvedený v bode 2/, a proti konaniu, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v dôvodoch svojho odvolania zdôraznil, že trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Je síce pravdou, že uvedeného dňa prišiel do bydliska svojej mamy s tým, že ju prišiel poprosiť o to, aby mu poskytla finančné prostriedky, nakoľko on žiadne nemal a v danom čase sa vyhýbal nástupu výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody. Je nepochybné, že veľakrát aj v minulosti mu mama dávala peniaze a je zároveň pochopiteľné, že voči spôsobu života, ktorý vedie, mama má veľké výhrady. Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní podľa neho nie je možné vyvodiť skutkové zistenia, že jeho konaním došlo k naplneniu objektívnej stránky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 2 Tr. zákona, nakoľko skutková podstata nevyhnutne a elementárne vyžaduje použitie násillia, hrozby násillím, alebo hrozby inej ťažkej ujmy. Tento znak objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu vydierania v predmetnej veci absentuje a ani v stručnom odôvodnení rozhodnutia sa týmto základným aspektom skutkovej podstaty trestného činu súd nezaoberal. On voči svojej mame nepoužil násillie ani hrozbu násillia a ani hrozbu inej ťažkej ujmy. Je presvedčený, že v opise skutku uvedené spojenie „citový tlak, že ak mu nedá peniaze, tak sa mu niečo stane“, nie je v žiadnom prípade možné považovať za naplnenie pojmového znaku trestného činu vydierania vo forme hrozba inej ťažkej ujmy, nakoľko v danom prípade táto ujma by sa netýkala poškodenej. Pokiaľ by sa v konaní preukázalo nesporne, že nejakým spôsobom bránil poškodenej v opustení bytu, mohlo by sa jednať o iný trestný čin ako o vydieranie podľa § 189 Tr. zákona. Z pohľadu jeho procesných práv poukazuje na pochybenie súdu, keď po tom, ako poškodená využila právo odoprieť výpoveď, bez jeho súhlasu bola prečítaná výpoveď poškodenej z prípravného konania. Odopretím výpovede na hlavnom pojednávaní poškodená znemožnila objasnenie skutkových okolností prejednávaneho činu, obhajobe bolo znemožnené klásť poškodenej otázku, a zároveň bolo znemožnené súdu vykonať riadne dokazovanie na hlavnom pojednávaní s tým, že absentuje bezprostrednosť realizovaného dokazovania. Zároveň dáva do pozornosti súdu, že skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku, má zásadný logický nedostatok, ktorý spáchanie skutku kladeného mu za vinu vylučuje. Tou skutočnosťou je fakt, že pokiaľ by sa ho poškodená matka mala báť ako osoby, ktorá by sa dopustila vydierania použitím násillia, resp. hrozby násillím alebo inej ťažkej ujmy, alebo by mala úmysel opustiť svoj byt a on by jej v tom bránil, po tom, čo sa rozhodla poskytnúť mu finančnú hotovosť a spolu s ním odišla k bankomatu k predajni CBA vedľa Okresného súdu Humenné, nakoľko bol riadny pracovný deň a cestou k obchodu, ako i pri obchode sa pohybovalo značné množstvo ľudí, nemala žiadne prekážky oslovit' osoby s tým, aby tieto informovala o tom, že je obeťou trestného činu a koná niečo proti svojej slobodnej vôli. Nakoľko toto nerealizovala, má za to, že táto okolnosť vylučuje spáchanie skutku ním tak, ako mu je kladené za vinu. Na základe vyššie uvedeného preto navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutej časti a v tejto ho oslobodil spod obžaloby a určil trest výlučne za skutok podľa bodu 2/ obžaloby, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa.

Následne vlastným podaním dôvody odvolania obžalovaný doplnil a namietal, že sa okresný súd nezaoberal s ním navrhnutými dôkazmi, ako bola žiadosť na preskúmanie duševného a psychického stavu poškodenej, nakoľko jej výpoveď považuje za kľúčovú. Poškodená pred súdom odmietla vypovedať, ale on trval na tom, aby vo veci vypovedala a tiež aby bola vypočutá svedkyňa L. G.. Keďže sa poškodená v prípravnom konaní vo svojich výpovediach odchyľila od pôvodnej výpovede, súd mal postupovať podľa zásady ústnosti a v tom prípade využiť aj postup podľa § 264 ods. 1 Tr. poriadku. Na jej opätovnom výsluchu trvá aj preto, lebo sama poškodená trvá na opätovnom vypočutí, pričom mu uviedla, že v čase výsluchu vyšetrovateľom bola pod vplyvom antidepresív a v zlom psychickom stave. Má za to, že zápisnicu o výsluchu podpísala pod hrozbou obvinenia alebo trestného stíhania. Na súde už vypovedať odmietla, lebo vedela, že sa nestalo to, čo sa mu kladie za vinu. Poškodená sama vo výpovedi uviedla, že by jej v živote neublížil a chce, aby sa len šiel liečiť z drogovej závislosti. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu, ktorý vykoná výsluch poškodenej a svedkyne L. G..

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania ani strany v konaní pred súdom prvého stupňa nemali. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým a následne i právny záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje. Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného odvolací súd považuje za potrebné na niektoré skutočnosti reagovať.

V prvom rade nie je možné súhlasiť s tvrdením obžalovaného, že skutkové závery napadnutého rozsudku sú založené na nezákonne získaných a nepoužiteľných dôkazoch. Naopak, všetky dôkazy, z ktorých súd vo svojom rozhodnutí vychádza, boli vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a so zásadami spravodlivého súdneho procesu.

Pokiaľ obžalovaný namieta svedeckú výpoveď jeho matky, je potrebné uviesť, že tu niet žiadnych pochybností o tom, že predpoklady pre prečítanie zápisnice o výsluchu svedkyne P. P. boli splnené a súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ pri rozhodovaní o vine sa opierať aj o jej obsah. Poškodená P. P. na hlavnom pojednávaní síce využila svoje právo a ako matka obžalovaného odmietla vypovedať. Napriek riadnemu poučeniu podľa § 130 ods. 1, 2 Tr. poriadku o práve svedka odoprieť výpoveď, však v prípravnom konaní pri výsluchu dňa 14.2.2018 (za prítomnosti obhajcu obžalovaného) poškodená výslovne vyhlásila, že právo nevypovedať nevyužíva a vypovedať chce a bude.

Podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku predchádzajúcu výpoveď takéhoto svedka na hlavnom pojednávaní je možné prečítať za podmienky, že svedok bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva a ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku.

Keďže uvedené podmienky splnené boli, prvostupňový súd na návrh prokurátora správne zápisnicu o výsluchu svedkyne P. P. zo dňa 14.2.2018 na hlavnom pojednávaní prečítal.

Bez pochyby prvostupňový súd zachoval aj právo obžalovaného na kontradiktórny proces. Poškodená nielen na hlavnom pojednávaní, ale aj v prípravnom konaní 14.2.2018 bola vypočutá za účasti obhajcu a počas jej výsluchu aj obhajoba kládla otázky. Na hlavnom pojednávaní navyše poškodená potvrdila, že skutočne vypovedala tak, ako bolo zachytené v zápisnici o jej výsluchu zo dňa 14.2.2018.

Tak, ako to uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd, poškodená popísala skutkové okolnosti v podstatných bodoch rovnako, ako sú uvedené v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku. Vypovedala, ako dňa 16.12.2017 okolo 6.00 hod. obžalovaný z jej kabelky vzal peňaženku, zdravotnú kartičku, bankomatovú kartu a občiansky preukaz s tým, že jej tieto veci vráti až mu dá 1.700,- eur. Keď to odmietla a chcela telefonovať na políciu, vzal jej aj mobilný telefón a nedovolil jej na políciu telefonovať. Keď sa postavila z gauča a chcela z bytu odísť, tak ju obžalovaný chytil za jej ramená a posadil na gauč, pričom jej povedal, že ona nikde nepôjde, dokiaľ mu nedá uvedené peniaze. Keď už po dvoch hodinách chcela mať poškodená od obžalovaného pokoj, tak súhlasila, že pôjde do bankomatu a peniaze mu dá s tým, že denná dávka výberu z bankomatu je len 300,- eur. Obžalovaný žiadal, aby vyskúšala z bankomatu vybrať najprv 500,- eur, ale keďže takú sumu bankomat nevydal, tak podľa pokynov obžalovaného zadala 400,- eur, ktoré bankomat vydal. Peniaze dala obžalovanému a ona šla

domov, pričom jej občiansky preukaz a kartička poistenca zostali u obžalovaného. Aj v minulosti síce od nej obžalovaný žiadal peniaze, ale nie takýmto spôsobom, lebo predtým jej nezobral občiansky preukaz a nehovoril jej, že jej ho nevráti a že ju nepustí z bytu, keď mu nedá peniaze. V ten deň mala zo svojho syna strach, lebo sa choval úplne ináč ako predtým, teda bála sa ho, a preto aj potom podala na neho trestné oznámenie. Pri výpovedi poškodená tiež vysvetlila, prečo počas cesty k bankomatu nepožiadala okoloidúcich o pomoc. Uviedla, že chcela mať už všetko za sebou, obžalovanému už konečne vybrať tie peniaze a mala tak už od neho pokoj.

Pravdivosť a hodnovernosť tvrdení poškodenej je zrejmá aj zo skutočnosti, že pri obmedzení osobnej slobody obžalovaného dňa 21.12.2017 bol u neho nájdený občiansky preukaz poškodenej a jej preukaz poistenca, pričom obžalovaný na držbu týchto dokladov poškodenej žiadny dôvod nemal.

Spáchanie skutku uvedeného v bode 1/ potvrdil aj sám obžalovaný E. P., ktorý pri konfrontácii s poškodenou dňa 8.3.2018 uviedol, že vyhlasuje dobrovoľne, bez akéhokoľvek psychického a fyzického nátlaku, že to, čo je uvedené vo výroku uznesenia o jeho obvinení za zločin vydierania pod ČVS: ORP-34/1-VYS-HE-2018, je pravda, a že tento skutok spáchal tak, ako tam je uvedené.

Vzhľadom na uvedené ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že obžalovaný svoju matku, ktorá je súčasne osobou vyššieho veku, násilím nútil, aby mu dala peniaze a pokiaľ ich doma nemá, aby ich šla vybrať z bankomatu. Použitie násilie spočívalo v tom, že obžalovaný použil fyzické násilie proti telesnej integrite poškodenej tak, že keď nechcela dať obžalovanému ním žiadané peniaze a za tým účelom chcela opustiť byt, obžalovaný ju fyzicky chytil a posadil na gauč, a byt jej nedovolil opustiť dovtedy, kým mu nevyhovela v požiadavke ísť vybrať peniaze z bankomatu. Tým obžalovaný naplnil všetky pojmové znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), e) Tr. zákona.

Zároveň je však potrebné prvostupňovému súdu (rovnako aj prokurátorovi) vytknúť, že v skutkovej vete žiadnym spôsobom nereflektoval na zmeny, ku ktorým počas dokazovania došlo, a len okopíroval skutok z obžaloby a z uznesenia o vznesení obvinenia. Je však zrejmé, že pri ustáľovaní skutkového deja súd vychádzal predovšetkým zo skutočností plynúcich zo svedeckej výpovede poškodenej zo dňa 14.2.2018. V tejto svojej výpovedi, prečítanej aj na hlavnom pojednávaní, však na rozdiel od trestného oznámenia a jeho doplnujúcich výpovedí pred vznesením obvinenia neuvádzala, aby ju vtedy obžalovaný citovo vydieral, že ak nebude mať peniaze, tak sa mu niečo stane (to jej tvrdil pri skorších žiadostiach o peniaze), a ani že potrebuje vypadnúť zo Slovenska, lebo nechce ísť do väzenia. Rovnako neuvádzala, aby od nej požadoval obžalovaný najmenej 1.500,- eur, ale na hlavnom pojednávaní uviedla, že požadoval 1.700,- eur a že neuvádzal, na čo ich potrebuje.

Je síce pravdou, že pri konfrontácii s poškodenou dňa 8.3.2018 obžalovaný vyhlásil, že skutok spáchal tak, ako je uvedený v uznesení o vznesení obvinenia. Bližšie okolnosti skutkového deja však obžalovaný nepopisoval a následne ich začal popierať.

Uvedené chyby skutkovej vety sa však nedotýkajú znakov zločinu vydierania, pre ktorý bol obžalovaný uznaný vinným. Opravu obžalovaným požadovanej sumy jej zvýšením z 1.500,- eur na 1.700,- eur by dokonca bolo možné považovať za zmenu v neprospech obžalovaného, vykonanú len na podklade odvolania podaného v jeho prospech. Keďže oprava uvedených chýb skutkovej vety by nezmenila právne postavenie obžalovaného v jeho prospech a nemožno ich považovať za chyby podstatné, nebol dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku a za postačujúce odvolací súd považoval poukázať na tieto chyby v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Pokiaľ obžalovaný v dôvodoch svojho odvolania poukazuje na rozpory vo výpovediach poškodenej v prípravnom konaní, tak napriek ním odvolací súd považuje svedeckú výpoveď poškodenej prečítanú na hlavnom pojednávaní za hodnovernú. Oproti trestnému oznámeniu a jeho doplneniam pred začatím trestného stíhania, sa totiž zmeny nedotýkali znakov zločinu vydierania, pre ktoré bol obžalovaný uznaný vinným a ktoré poškodená uvádzala od začiatku trestného konania. Čiastočné zmeny vo výpovedi poškodenej, zjemňujúce násilné správanie sa obžalovaného, odvolací súd považuje za pochopiteľné, vzhľadom na vzťah poškodenej k obžalovanému, ktorá aj vo výpovedi dňa 14.2.2018 uviedla, že obžalovaného ako matka ľúbi, ale už nevie, čo má s ním robiť. Aj keď na hlavnom pojednávaní už

dokonca vypovedať odmietla, tak svoju svedeckú výpoveď nepoprela, ale naopak obsah prečítanej výpovede potvrdila.

Rovnako dôvodom na spochybnenie svedeckej výpovede poškodenej nie sú ani tvrdenia obžalovaného uvedené v odôvodnení odvolania, podľa ktorých poškodenej vypovedala pod vplyvom antidepresív a zlého psychického stavu a že zápisnicu podpísala pod hrozbou obvinenia a trestného stíhania. Pri výsluchu poškodenej dňa 14.2.2018 bol totiž prítomný obhajca obžalovaného, ktorý sa do výsluchu aj aktívne zapájal. Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že v prípade nezákonného vedenia výsluchu by sa námietky obhajoby objavili už v zápisnici o výsluchu poškodenej a následne aj v jeho podaniach. Uvedené námietky sú však prvýkrát spomenuté až v podaní obžalovaného z 10.2.2019, obsahujúce dôvody jeho odvolania. Preto aj tieto odvolacie námietky obžalovaného považuje odvolací súd za účelové a nedôvodné.

Dôvodnou nie je ani odvolacia námietka obžalovaného, podľa ktorej prvostupňový súd nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy. Vykonanie žiadnych dôkazov totiž obžalovaný nenavrhoval v prípravnom konaní, ani v konaní pred prvostupňovým súdom a ani pred odvolacím súdom. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 12.12.2018 je zrejmé, že nielen obžalovaný, ale ani iné strany konania nemali návrhy na doplnenie dokazovania a tak súd dokazovanie vyhlásil za skončené, po čom udelil slovo na záverečné reči a posledné slovo.

Pokiaľ obžalovaný vo svojom písomnom odvolaní uvádza, že je potrebné opäť vypočuť poškodenú a vypočuť tiež L. G. a preskúmať duševný a psychický stav poškodenej, tak už z obsahu odôvodnenia odvolania obžalovaného je zrejmé, že takéto dôkazy nemôžu prispieť k objasneniu predmetnej veci. Suseda L. G. pri skutku 1/ nebola a poškodenú ani v deň jeho spáchania nevidela. Neexistuje ani žiaden dôvod na vyšetrovanie duševného či psychického stavu poškodenej. Výsluch poškodenej na hlavnom pojednávaní už vykonaný bol, a len skutočnosť, že nevypovedala tak, ako si to obžalovaný želal, nie je dôvodom na jej opätovný výsluch.

Odvolacie námietky obžalovaného je tak potrebné vyhodnotiť ako nedôvodné.

Správne prvostupňový súd uzavrel, že vina obžalovaného je preukázaná aj vo vzťahu ku skutku 2/. Jeho spáchanie obžalovaným bolo preukázané nielen jeho vlastným priznaním, ale aj právoplatným trestným rozkazom ukladajúcim obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody, nariadením výkonu trestu, výzvou na nastúpenie do výkonu trestu s potvrdením o doručení obžalovanému, príkazom na dodanie do výkonu trestu a zápisnicou o dodaní obžalovaného do výkonu trestu.

Keďže obžalovaný maril výkon rozhodnutia tým, že úmyselne bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom, v bode 2/ napadnutého rozsudku tak po objektívnej i subjektívnej stránke naplnil znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Pochybenia, ktoré by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného, nezistil krajský súd ani pri rozhodovaní o treste. Chyby, ktoré odvolací súd zistil vo výroku o treste, sú totiž porušeniami ustanovení § 36 písm. l), § 38 ods. 4, ods. 8 a § 41 ods. 2 Tr. zákona v prospech obžalovaného.

V prvom rade prvostupňový súd správne vychádzal z ust. § 41 ods. 1 Tr. zákona a obžalovanému za dva trestné činy ukladal úhrnný trest podľa ustanovenia § 189 ods. 2 Tr. zákona, ktoré sa vzťahuje na trestný čin zo zbiehajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestný. Ust. § 189 ods. 2 Tr. zákona určuje trestnú sadzbu na 4 až 10 rokov.

Následne však prvostupňový súd vo výroku o treste priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. l) Tr. zákona, teda, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval. S tým súhlasiť nie je možné z dôvodu, že aj keď obžalovaný pri konfrontácii s poškodenou spáchanie skutku 1/ priznal, následne na hlavnom pojednávaní jeho spáchanie popieral.

Správne mal prvostupňový obžalovanému pričítať len priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 písm. h), m) Tr. zákona, teda že spáchal viac trestných činov a že už bol za trestný čin odsúdený. Spáchal totiž zločin vydierania i prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, a z nezahladených odsúdení (okrem

odsúdenia trestným rozkazom sp. zn. 1T/120/2017) bol pred spáchaním stíhaných trestných činov odsúdený aj trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/186/2009 zo dňa 14.12.2009, právoplatným 23.1.2010, podľa § 222 ods. 1 Tr. zákona na nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (trest vykonal 23.4.2016).

Prvostupňový súd síce následne správne konštatoval, že pri prevahe priťažujúcich okolností je podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona potrebné zvýšiť dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, toto zvýšenie však vykonal nesprávne v rozpore s § 38 ods. 8 Tr. zákona. Podľa tohto ustanovenia sa zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa odseku 4 vykoná iba v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom základom na zvýšenie trestnej sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Dolná hranica trestnej sadzby ustanovenej v § 189 ods. 2 Tr. zákona tak mala byť zvýšená o 2 roky (1/3 z rozdielu 10 a 4), teda na 6 rokov.

Ďalšej chyby v prospech obžalovaného sa prvostupňový súd dopustil tým, že úhrnný trest obžalovanému neukladal podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, hoci ukladal úhrnný trest za dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, spáchaných dvoma skutkami. Podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona mal prvostupňový súd zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody o jednu tretinu a ukladať tak trest odňatia slobody v rámci upravenej trestnej sadzby na 6 rokov až 13 rokov 4 mesiace.

Pokiaľ teda prvostupňový súd v napadnutom rozsudku uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 64 mesiacov (teda 5 rokov 4 mesiace), tak trest uložil pod dolnou hranicou trestnej sadzby.

Uvedené chyby výroku o treste však odvolací súd nebol oprávnený napraviť, pretože by takáto náprava bola v neprospech obžalovaného a odvolanie podal len obžalovaný. Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného. Takéto odvolanie v predmetnej veci podané nebolo.

Vzhľadom na to, že odvolací súd v rámci prieskumu napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, tak jeho odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.